

валютного регулювання та валютного контролю», який діє з 1993 р. Метою Закону є забезпечення єдиної державної політики у сфері валютних операцій та вільного здійснення валютних операцій на території України. Закон встановлює принципи валютного регулювання, які передбачають зокрема свободу здійснення валютних операцій їх суб'єктами з метою покращення простоти проведення таких операцій, пріоритетності ринкових інструментів валютного регулювання над адміністративними.

Література:

1. Грошово-кредитна та фінансова статистика [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=27843415.
2. Дуда Б. Деякі особливості державного регулювання валютного ринку України [Електронний ресурс] / Б. Дуда // [finance.ua](https://news.finance.ua/ua/news/-/314011/deyaki-osoblyvosti-derzhavnogo-regulyuvannya-valyutnogo-rynku-ukrayiny). – Режим доступу : <https://news.finance.ua/ua/news/-/314011/deyaki-osoblyvosti-derzhavnogo-regulyuvannya-valyutnogo-rynku-ukrayiny>.
3. Жолудь О. Доларизація та чорний ринок валюти в Україні: причини, обсяги, наслідки для економіки та політики [Електронний ресурс] / О. Жолудь, І. Піонтківська // Центр економічної стратегії. – 2016. – 19 с. – Режим доступу : https://ces.org.ua/wp-content/uploads/2016/07/Currency-black-market_Research-paper.pdf.
4. Стельмах В. С. Монетарна політика Національного банку України: сучасний стан та перспективи змін [Електронний ресурс] / за ред. В. С. Стельмаха. – К. : Центр наукових досліджень Національного банку України, УБС НБУ, 2009. – 404 с. – Режим доступу : <http://pravo.studio/finansyi-obraschenie-deneznoe-knigi/monetarna-politika-natsionalnogo-banku.html>.
5. Химич І. Валютний ринок України: оцінка тенденцій зміни та основні антикризові заходи політики стабілізації [Електронний ресурс] / Ірина Химич, Наталія Юрик, Ірина Котовська // Соціально-економічні проблеми і держава. — 2018. – Вип. 1 (18). – С. 149-165. – Режим доступу : <http://sepd.tntu.edu.ua/images/stories/pdf/2018/18higzps.pdf>.

Ірина ШАСТКІВ

студентка факультету фінансів

Тернопільський національний економічний університет

Науковий керівник:

к.е.н., доцент кафедри банківської справи Сороківська З.К.

УКРАЇНА ТА МВФ: ІСТОРІЯ ВЗАЄМИН, РЕЗУЛЬТАТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Неухильний процес поглиблення інтернаціоналізації економічного життя об'єктивно підвищує значення зовнішніх джерел фінансових ресурсів для будь-якої національної економіки. Сучасний стан України пов'язаний зі значними викликами зовнішнього та внутрішнього характеру. Наразі Україна бере активну участь у всіх напрямках діяльності ООН, найважливішими з яких є підтримання міжнародного миру та безпеки та зміцнення верховенства права у міжнародних відносинах, розвиток співробітництва у вирішенні проблем соціально-економічного та гуманітарного характеру, забезпечення прав людини [3].

Не є виключенням і Міжнародний валютний фонд (МВФ), членом якого Україна є з 1992 року. Беручи до уваги нестабільність української економіки та глибоку економічну кризу, що розпочалась з моменту здобуття незалежності питання кредитування України з боку МВФ піддавалось чисельним засудженням і схваленням. Проти співробітництва з МВФ висловлювались безліч експертів та

політичних діячів, пов'язуючи економічну нестабільність саме з кредитами МВФ.

Враховуючи те, що Україна є державною, яка прагне проявляти себе на світовій арені, але попри економічну кризу вимушена сконцентрувати зусилля на її подоланні, неоднозначне питання співробітництва з такою міжнародно-фінансовою організацією як МВФ є досить актуальним.

На нашу думку, формування певних стратегій щодо співпраці України з МВФ повинно орієнтуватися на не бажанні швидкого відтермінування кризових явищ а на ґрунтовному дослідженні як досвіду інших країн, які проводять свою співпрацю з МВФ успішно та ефективно, а особливо тих держав, що зазнали дефолтів та економічних криз унаслідок виконання тих самих рекомендацій фонду.

На першому етапі співпраці України та МВФ, коли в нашій державі через об'єктивні причини не вистачало кваліфікованих економістів та не було досвіду управління країною в умовах ринку, консультанти МВФ, замість рекомендацій щодо захисту національного виробника та стимулювання внутрішнього виробництва, розробили цілий перелік вимог, які стосувалися лібералізації валютного курсу та лібералізації цін, що створило підґрунтя для наростання імпортозалежності національної економіки на довгострокову перспективу [2].

Хотілося б зазначити, що головною проблемою співробітництва України та МВФ на сучасному етапі відносин є нерациональне використання коштів, отриманих в кредит. Адже переважна кількість ресурсів спрямовується саме на залатання дір в бюджеті та підтримку торговельного балансу, а не сприяє розвитку економіки, наприклад, секторів промисловості чи сільського господарства для реального росту економіки, збільшуючи державний борг, що ми можемо спостерігати із даних таблиці 1.

Таблиця 1

Динаміка державного боргу України з 2010 по 2017 роки [1]

Рік	Загальний борг		Зовнішній борг		Внутрішній борг	
	в млн. грн.	%	в млн. грн.	%	в млн. грн.	%
01.01.2010	316884,6		211751,7		105133	
01.01.2011	432235,4	+36,4	276745,6	+30,7	155490	+47,9
01.01.2012	473121,6	+9,5	299413,9	+8,2	173708	+11,7
01.01.2013	515510,6	+9,0	308999,8	+3,2	206511	+18,9
01.01.2014	584114,1	+13,3	300025,4	-2,9	284089	+37,6
01.01.2015	1100564	+88,4	611697,1	+103,9	488867	+72,1
01.01.2016	1572180	+42,9	1042719,6	+70,5	529461	+8,3
01.01.2017	1929759	+22,7	1240028,7	+18,9	689730	+30,3

Тож на нашу думку, Україні необхідно: продовжувати впровадження реформ прозорості економіки, продовжувати процес приватизації, приводити корупцію до мінімуму, поглиблювати структурні реформи, розвивати на новому рівні банківську та фінансові реформи, використовувати ринкові методи для утримання курсу національної валюти. Адже як там не було вирішення цієї проблеми може бути досягнуто за рахунок стимулювання росту ВВП, показника, який визначає надійність та потужність економіки країни. Україна має величезний як промисловий потенціал, так і аргосектор, який потребує інвестицій.

Таким чином, виходячи із вищевикладеного, в Україні, з огляду на наявність

великих внутрішніх ресурсів і можливостей для розвитку, потрібно поступово обмежувати співпрацю з Міжнародним валютним фондом у частині отримання кредитних позик, вимоги за якими часто несуть загрози для економічного і політичного суверенітету держави. Однак оптимізації механізмів монетарної політики, створення банків розвитку, впровадження державних програм кредитування реального сектору економіки буде недостатнім без зміни політичної та управлінської еліти, для якої співпраця з Міжнародним валютним фондом є інструментом виправдання власних прорахунків і реалізації меркантильних інтересів.

Література:

1. Державний борг України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://index.minfin.com.ua/index/debtgov/>
2. Марків, Г. В. Реалії та перспективи співпраці України з міжнародним валютним фондом / Г.В. Марків // Інноваційна економіка – 2013. -№ 10.- С. 11-15
3. Участь України у міжнародних організаціях – Міністерство закордонних справ України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/international-organizations>

Іванна ШМИГЕЛЬСЬКА

студентка факультету обліку і аудиту

Тернопільський національний економічний університет

Науковий керівник:

к.е.н., доцент кафедри банківської справи Малахова О.Л.

ОСОБЛИВОСТІ ГРОШОВО-КРЕДИТНОЇ ПОЛІТИКИ НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ УКРАЇНИ

Нині монетарна політика центрального банку сконцентрована, насамперед, на забезпеченні фінансової стійкості банківського сектора, а відтак і фінансової стабільності в країні, що є одним з найважливіших чинників економічного зростання держави в загальному. Тому, монетарна політика Національного банку України (НБУ) знаходиться під пильною увагою усіх без винятку економічних агентів, оскільки перейшла на цілком новий режим регулювання, а саме – інфляційне таргетування.

Інфляційне таргетування - це монетарний режим, в якому центральний банк використовує заявлену ціль інфляції як номінальний орієнтир та керує грошово-кредитною політикою для досягнення цієї мети в середньостроковий термін. Цей режим передбачає публічне оголошення цих кількісних середньострокових цілей щодо інфляції [2, с. 31; 3, с. 3;]. Метод таргетування інфляції передбачає, що метою є стабільність цін, яка спрямовує свій вплив на інфляцію.

Суворі кредитно-грошова політика, яку Національний банк почав здійснювати з початку 2015 року, був пов'язаний з ескалацією військового конфлікту на Сході України з зростаючими негативними ринковими очікуваннями, дисбалансом валютного ринку та інфляційним зростанням. Зрештою, підвищення ставки дисконтування повинно стримувати інфляцію [1, с. 25]. Аналізуючи ситуацію, що склалась у грошово-кредитній сфері України протягом 2016-2017 рр., можна стверджувати, що завдання підтримки цінової стабільності виконувалося не повною мірою. За підсумками 2016 року рівень інфляції становив 12,4%, що відповідає цілям Національного банку, зокрема зниження інфляції на кінець 2016 року до рівня 12% ± 3 п. п. Проте, за даними 2017 року рівень інфляції становив 13,7%, що перевищує цільовий орієнтир за споживчою інфляцією, встановлений для 2017 р. на рівні 8% ± 2